

- A kifizetés fokozott munka-
lenda ir. szőlőző (2. oldal).
- Nyikolaj Alekszejevics Nyekrá-
szov (2. oldal).
- Növekedett az előfizetők száma
(2. oldal).
- A tanulmányok fegyverkezéssel
magatartásáért (2—3. oldal).
- Az őszi mélyszántás, parlag-
törés és begyűjtés meggyorsítása ér-
dekben (3. oldal).
- Mielőbb szervezzék meg a nő-
vénytársasági és állattenyésztési
tanfolyamot (3. oldal).
- Használják fel a kedvező időt
a mélyszántásra (3. oldal).
- Atomszövetség alakult Nyugat-
Németországban (4. oldal).

- „Nem akarjuk, hogy ismét náci-
tábornokok döntsék a német nép
sorsa felett” (4. oldal).
- Francia politikusok szembe-
szállnak a párisi egyezményekkel
(4. oldal).
- Politikai jegyzetek — Miért
tekintik „csapásnak” a jó termést
az Egyesült Államokban (4. oldal).

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

X. évfolyam, 3051. szám 4 oldal, 20 bani 1954. december 11. szombat

Az európai békéért és a kollektív biztonságért

November 29 és december 2 között Moszkvában megtartották az európai országoknak az európai béke és biztonság szavatolásával foglalkozó értekezletét. Az értekezlet munkájában megfigyelőként a Kínai Népköztársaság képviselője is részt vett. A szíves és baráti légkörben lefolyt értekezlet igazolta: a békeszerző államok törhetetlen akarata, hogy megvédik a békét a szavatoltak Európában a biztonságát.

Az értekezlet résztvevői tüzetesen megvizsgálták, hogyan alakult az európai helyzet, amikor egyes nyugati államok aláírták a Nyugat-Németországgal újrafegyverzésre és az európai békeszerző államok ellen irányuló katonai csoportokba való bevonására vonatkozó párisi külön-szerződéseket. Az értekezlet egyhangúlag nyilatkozatot fogadott el. Ez a nagy nemzetközi jelentőségű okmány mélyrehatóan és sokoldalúan elemzi a mai nemzetközi helyzetet és megmutatja a német probléma megoldásának, az európai kollektív biztonsági rendszer megteremtésének egyetlen helyes útját.

A nyilatkozat hangsúlyozza, hogy a párisi egyezmények ratifikálása, amelyet az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország mindenáron ki akar kényszeríteni, ez egyezmények végrehajtása aggasztóan súlyosbítja az európai helyzetet, mert nemcsak új, még nagyobb akadályokat gördít a német kérdés megoldásának és Németország, mint békeszerző és demokratikus állam egysége helyreállításának útjába, hanem szembeállítja Németországgal egyik részét Németország másik részével s így új európai háború veszélyes tüzfűszekévé változtatja Nyugat-Németországot.

A párisi egyezmények a békeszerző népek világosan kifejezett akaratára ellenére szabad kezet adnak Nyugat-Németország militaristáinak és revansistáinak s fokozzák az európai országok biztonságát fenyegető veszélyeket. Félmillió nyugatnémet hadsereg megteremtését irányozzák elő s a hadsereg vezetésére olyan hitlerista tábornokokat szelnek ki, akik nemrég még mind a kelet-európai, mind a nyugat-európai népek ellen intézett fasizista agresszió szervezői és résztvevői voltak. Az egyezmények atomfegyverrel látják el azokat, akik nemrég még a véres hitlerista „új rend” meghonosításán fáradoztak, akik halál és rombolást zúdítottak Európára, akik egész népek megsemmisítésére törekedtek, akik békés polgárok millióit: lengyeleket, oroszokat, zsidókat, ukránokat, bjeloruszokat, franciákat, szerbeket, cseheket, szlovákokat, belgákat, norvégokat és másokat haláltáborokban pusztítottak el s akik ma újra európai revanszterveikről nyilatkoznak.

A párisi egyezmények megnyitják Nyugat-Németországban a katonai diktatúra megteremtésének útját, mert helyreállítják a német militarizmust s tényleges hatalmat és rendkívüli jogokat biztosítanak a militaristáknak. Ezek a német nép érdekeivel gyökeresen ellentétes egyezmények közvetlenül a német munkássztyál ellen, a nyugatnémetországi demokratikus erők ellen irányulnak s csupán a német probléma rendezéséről való lemondásnak, a német egység helyreállításáról hosszú időre való lemondásnak tekintethetők. Ma elsősorban a Nyugat-Németországgal újrafegyverzésének és katonai csoportokba való bevonásának tervei akadályozzák Németország nemzeti újraegyesítését.

Az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország vezető körei a párisi egyezmények aláírásával veszélyes utra, a német militarizmus helyreállításának útjára tértek s nyílt katonai szövetségre léptek a német revansistákkal. Az ilyen agresszív szövetség nem szolgálhatja a béke és a biztonság ügyét. Megalakítása kielézi az egész európai helyzetet s méginkább felidéz az új világháború veszélyét. Németország egységének helyreállítása

és az európai béke biztosítása szükségessé teszi, hogy a német militarizmus ne támadhasson fel.

Egészen nyilvánvaló azonban, hogy a nyugati hatalmak vezető körei nem Németország egysége érdekében, hanem az, hogy Németország nyugati részét felhasználhassák agresszív céljaikra. A közvélemény meggyőződése minden lehetséges csellózással megpróbálkozik. A párisi egyezményekben bizonyos „garanciákról” beszélnek; ezek állítólag megakadályozzák a német militarizmus esetleges agresszióját. Közvetlenül, hogy ezelőtt is voltak ilyen „garanciák”, mégsem zavarták meg a fasizista Németországot a második világháború kiindulásában. Ugyaníly képtelenek és hamisak a nyugati országok kormányzó köreinek azok az állításai is, hogy az új katonai csoportok megalakítása a bennük részvevő államok biztonsága miatt szükséges. Mindenki jól tudja, hogy senki sem fenyegeti ezeket az államokat.

Bármennyire iparkodnak is a nyugati hatalmak kormányzó körei, hogy igazolják, miért töreksenek az újrafegyverzésre? Nyugat-Németország részvevő katonai csoportok létesítésére, nem titkolhatják el a párisi egyezmények igazi lényegét. Azért akarják feltámasztani a német militarizmust, hogy szövetségessének a német militaristákkal s az általuk létesített katonai csoportok révén fokozott nyomást gyakorolhassanak a Szovjetunióra és a többi európai békeszerző országra.

A nyugati hatalmak kormányzó körei végre megértethetnek, hogy sem a szovjet népek, sem a demokratikus országok, amelyekben a dolgozó parasztsággal szövetséges munkássztyál a hatalom s amelyek sikeresen haladnak a szocializmus építésének útján, nem félnek semmiféle fenyegetéstől. Ez országok népei biznak saját erejükben, biznak kimeríthetetlen tartalékaikban. A béke és a szocializmus erői még sohasem voltak oly hatalmasak és összeforrottak, mint most!

Az európai béke megszilárdításához leginkább a német kérdés rendezése szükséges. A moszkvai értekezlet nyilatkozata rámutat, hogy a kérdés megoldása csak akkor lehetséges, ha elutasítják azokat a terveket, amelyeket Nyugat-Németország újrafegyverzésére és katonai csoportosulásokba való bevonására szöttek s így elhárítják a legnagyobb akadályt Németország békeszerző és demokratikus alapokon való újraegyesítésének útjából; ha megállapodnak az 1955-ben megtartandó általános szabad választások ügyében s a választások eredménye alapján megalkotják az egységes, demokratikus, békeszerző Németország össz-német kormányát. Csakis ilyen feltétel mellett válik lehetővé a német békeszerződés megkötése, amely nélkül az európai béke nem szilárdulhat meg.

Az igazi európai biztonság csak akkor szavatolható, ha hangsúlyozza a nyilatkozat, ha egyes európai államok más európai államok ellen irányuló zárt katonai csoportosulási helyett megvalósul az európai kollektív biztonsági rendszer. Ez a rendszer, amely — a társadalmi és az állami rendszerektől függetlenül — valamennyi európai állam részvételén alapszik, lehetővé tenné, hogy az európai államok egyesítsék erőfeszítéseiket az európai béke szavatolására. Természetesen biztosítani kell a német nép egyenjogú részvételét is ennek az általános európai feladatnak megoldásában.

Az európai kollektív biztonsági rendszer megteremtése — a nagy és a kis államok függetlensége és szuverenitása tiszteletben tartására, valamint a belső ügyeikbe való be nemavatkozásra vonatkozó elv értelmében — tökéletesen megfelel a nemzetközi együttműködés megszilárdítása követelményeinek.

(Folytatása a 4-ik oldalon.)

NEM FELEJTÜNK!

Most, amikor az újságban olvasom és a rádióból hallom, hogy a nyugati imperialista körök a német militarizmus feltámasztásán merlekednek, úgy érzem beszéltem azokról a borzalmakról, amelyek az auszvitz haláltáborban átéltém. Egyike voltam azoknak, akiknek keresztüljárt a német militarizmus vörösgözs csizmája és akiket a hitleri „új rend” megosztott minden emberi méltóságtól és a vágóhídra hurcolt.

Nem felejtünk! Különösen most kell emlékeznünk az emberiség történelmének legsúlyosabb szörnyeskedésére, a hitleri fasizta öröklet fekevesztett tombolására, amikor a kegyetlen imperializmus új hóhérokat készít elő a békeszerző tömegek ellen.

...1944 június 12-én vagoniroztak be Hatvanban. Irány: valamelyik haláltábor. Hatvan ember összeszűrt egy-egy vagonban. Közöttük sok öreg és gyermek. Az ajtókat napokig nem nyitották ki, a szomjúság gyötört, többen meghaltak közülük. Megérkezés Auschwitzba. A munkaképeseket jobbra, a munkaképteleneket és gyermekeket balra irányították. Egy anyát jobbra küldték, hét éves kisleányát balra. Az anyja felsikoltott: „Ne szakítsanak el gyermekeimtől!” A priskék mosolyogtak... és engedték az anyát, hogy gyermekével együtt menjen balra, a gázkamrába — a halálba.

A táborban együtt éltünk francia, német, zsidó és más nemzetiségű deportáltakkal. Találkoztam egy-belga paraszttal is, aki elmondta, hogy amikor a német fasizta csapatok előzönlöttek hazáját, falujába is betörték a megszállók. Német tankok, motorizált osztagok vonultak fel a falu utcáin. Azon a kegyetlenül reménytelen éjszakán valahol puskalövés dördült. Lehet, hogy valamelyik SS „játékos kedvében” lökte ki fegyverét. A fasizta csapatok parancsnoka azonban más vélemény volt. Szerinte „felkelés” tört ki a faluban. Ezzel az ürüggyel elhajtatta az egész lakosságot és a közösgét felgyújtatta.

Nem akarunk újabb borzalmakat

Mindazok, akik szívükön viselik a kultúra, a civilizáció, az emberiség jövőjének az ügyét, mélyszéges felháborodással értesülnek arról, hogy lelkiismeretlen kormányfőriak újra fegyvert akarnak adni az emberiség legmegátalkodottabb ellenségeinek kezébe.

Mint orvosnak alkalmam nyílt meggyőződni az elmúlt háború során azokról a kegyetlenkedésekről, amelyekhez hasonlókat csak a ponyvairódalom művelői agyalhatnak ki. Láttam a hitleri haláltáborokból csodával határos módon megmenekült áldozatokat. Kezeltem a deportálásból megérett, sebekkel borított testű, csont és bőr fiatal anyákat, akiknek gyermekeit, szüleit, legkedvesebbeiket az égető kemencék martalékán dobták oda a pusztítás megszállottjai, a hitleri fenevadak.

Nem szabad megengedni, hogy ezek a borzalmak megégyeszer megismétlődjenek! A becsületes emberek százmilliói nem nézhetik tétlenül a nyugati hatalmak merlekedését, olyan szerződések ratifikálására irányuló törekvéseit, amelyek a béke, a biztonság, az emberek nyugalma ellen irányulnak.

Érthető tehát, hogy én is végtelen elégtétellel és elismeréssel fogadtam az európai béke és biztonság kérdésével foglalkozó moszkvai értekezletről kiadott közös nyilatkozatot. Büszkén látom, hogy a nyilatkozat aláírói között hazánk küldöttsége vezetőjének a neve is szerepel.

Moszkva épít

A nyolcadik, tizedik, tizenötödik emelet falai nőnek a magasba... Ha a közműves pihenő idejében maga köré tekint, megszokott látvány tárul elé a mélyben: hémplölygő folyamként hullámlók a tömeg az utcákon. Körülötte pedig tengernyi háztető.

De nemcsak háztetők... Mindenütt új házak épülnek, mindenütt a toronydaruk hatalmas karjai nyúlnak az épülő házak fölé.

Moszkva azon dolgozik, hogy teljesítse az építkezés második főtervét, amelyet öt évvel ezelőtt, 1949-ben hoztak nyilvánosságra. Ez a terv teljes egészében összhangban áll a szocializmus gazdasági alaptörvényével: a dolgozók egyre növekvő anyagi és kulturális igényeinek maximális kielégítésével. A terv az 1950—1960 közötti éveket öleli fel és óriási feladatokat jelöl meg.

Ez az év alatt 10 millió négyzetméternyi új lakterület kell, hogy felépüljön, 400 új iskolának kell megnyitnia kapuit, 26.000 ágyval rendelkező új kórháznak és 25.000 nézőt befogadó mozi teremnek kell létesülnie. A bölcsődék és óvodák hálózata jelentősen bővíteni kell, hasonlóképpen növelni kell az üzletek, vendéglátóipari helyiségek és egyéb,

a dolgozó tömegek érdekeit szolgáló intézmények számát is. Hatalmas munkát kell elvégezni a tüzelő- és energiagazdálkodás, a vízellátás és csatornázás, a szállítás és közlekedés, a telefonhálózat kiépítése, az ut- és hidépítés, valamint a város általános szépítése terén. A Moszkva-környéki

forradalom előtti lakásalap elkerülhetetlenül rongálódi. Moszkvában még súlyos a lakáshelyzet. Ezért követeli a főterv, hogy a lakásépítést évi 1 millió négyzetméterre emeljék.

Ez annyit jelent, hogy Moszkva 1950—1960 között több lakterületet épít, mint az utjáépítés összes

és a Leningrádi-fasor, sokat kell még alakítani: helyenként le kell rombolni a régi házakat és helyükbe újakat építeni, a terek átépítését és kialakítását pedig be kell fejezni.

A második főterv feladata mindenekelőtt abban áll, hogy beépítse Moszkva főutjait és tereit, valamint rakpartjait.

Hol összpontosul még a lakásépítés?

A terv szigorúan megtartja az építkezési tevékenység szétforgácsolódását. Arról szó sem lehet, hogy az új, sokemeletes lakóházakat tervszerűtlenül, tetszés szerinti szabad területen építsék, ahol valamelyik építkezési vállalatnak éppen kedve tartja. Moszkva előtt az a feladat áll, hogy számos új városi kerületet teremtsen. Az új házak ezekben a kerületekben tömör egy-ségeket, lakástömböket és utvonallakat alkotnak.

Moszkva térségében a Moszkva torkolló 8 vasúti fővonal mentén 8 új kerület jelzi az új építkezések összpontosítását.

A háború előtt az építkezést nem jutott hozzá, hogy „a főváros kapuit” munkába vegye. A főterv ennek a nyolc fő belépő utnak kiépítését irányozza elő és a főváros és kapui rövidesen új képet nyernek.

Az 1955. évről

Tulszármányt az évi értéket

A CFR főműhelyben a dolgozók már befejezték az évi értéktérképüket a vagon- és mozdony-cserealkatrészek gyártásánál. A jöminőségű munka mellett a dolgozók igyekeztek minél nagyobb teljesítményt elérni a tervezési irányzatokat. Ezt a jól megszervezett szocialista verseny biztosította. Így a vagonok és mozdony-cserealkatrészek gyártásának értéktérképét 14 százalékkal teljesítették.

A CFR főműhely dolgozóinak számos mozdonyt javítottak meg terven felül különböző vállalatok részére. E javítások értéktérképét 25 százalékkal teljesítették. A sikeres elérésében számos dolgozó kitünt. A cserealkatrészek gyártó üzemsztyálján Szabó József lakatos átlag 83 százalékkal szarjnyalta tul napi normáját novemberben. Cuzman Teodor és brigádja 75 százalékos normatulszarjnyalést ért el. A kazánkovács részlegen Illin Sebastian már negyedszer tűnt ki, mint élmunkás. Az utóbbi időben 94 százalékos napi normatulszarjnyalást ért el. Pavicsits Imrét pedig már ötször tüntették ki élmunkás címmel. Novemberben 80 százalékkal szarjnyalta tul napi normáját.

1955-re termelnek

A „Coopmetall” termelészövetkezet dolgozói valamennyi üzemsztyáljon kimagasló eredményeket értek el s november 25-én már az új esztendőre termeltek. A szodronyszövet és kerítésfonatot készítő üzemsztyálj dolgozói 8 százalékkal teljesítették az évi értéktérképüket és ezenkívül 68 százalékkal több szilaszövetet és 4 százalékkal több kerítésfonatot gyártottak.

Hasonló szép eredményt értek el a lakatos 1. üzemsztyálj dolgozói is. Ezévi értéktérképüket 46 százalékkal teljesítették tul és ezenkívül 100 vasalót gyártottak terven felül. E kiváló munkasikernek a jól megszervezett szocialista verseny és a kollektív munka eredményei.

2.309.462 lej értékű áruval többet hoztak forgalomba, mint 1953-ban

— Az elárusított nem érheti nagyobb megtiszteltetés, mint amikor az általa kiszolgált ismeretlen vásárló meglepetéssel mondja: „köszönöm”. Ez az egy szó a kötelességteljesítés elismerését jelenti. — mondja kipirult arccal Valentin Elisabeta, a „Comaliment” 1. számú üzletének elárusítója. Ilyen, vagy ehhez hasonló magatartásról tesz tanúságot a „Comaliment” számos más dolgozója is, mint például Szűcs Lajos elvtárs, az 1. számú, vagy Cirupoiu Ioan, a 2. számú üzlet elárusítója is.

Nem hangzott még ellenük panasz a vásárlók részéről, tehát kötelességüknek mindenkor eleget tettek. Nem osoda, ha 1954-ben több esetben elnyerték a „Comaliment vállalat elárusítója” címet, amelyet előirányzott tervük tulszarjnyalásáért és a vásárlók iránt tanúsított magatartásukért kapnak. Mind a három elárusító szorgos és odaadó munkával nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a „Comaliment” dolgozói 1954 január 1-től december 5-ig 2.309.462 lej értékű élelmiszterrel és egyéb áruval hoztak forgalomba többet a múlt év január 1—december 5 közötti időszakhoz viszonyítva. Az eredmények eléréséhez nagymértékben hozzájárultak Costea Petru kereskedelmi igazgatóval az élen, a kereskedelmi osztály dolgozóival, akik arra törekedtek, hogy a „Comaliment” üzleteit rendezesen ellássák megfelelő áruanyaggal.

18 tonna száraz tészta terven felül

A „Mira” finomtésztagyárban jól halad a munka. Novemberben 18 tonna száraztészta készítették terven felül. E szép eredmény eléréséhez Knizel Anna is jelentősen hozzájárult, 2945 kilóval teljesítette tul előirányzatát. Az élenjárók közé tartozik még Joca Victoria, Alexa Gheorghe és Netin Ana is. Mindannyian 100 százalékon felüli teljesítményt értek el.

A takarékoság terén is szép eredmények születtek. A csomagoló osztály dolgozói 2794 lejt takarítottak meg a papírsztyálak ésszerű felhasználásával. Az üzem technika, Filipescu Jean elvtársné, Bic Teodor, Füst Ilona és Ilea Rusalin mesterekkel együttműködve a munka jól megszervezésével, helyes irányításával elősegítette a terv teljesítését. A minőség megjavításáért a legjobb presmintákat helyezték üzembe. E munkások szakmai képzettségének emelése érdekében október 10-én szakmai tanfolyamot indítottak.

(*) Megjelent a „Tartós békéért, népi demokráciáért!” 49. (317.) számában

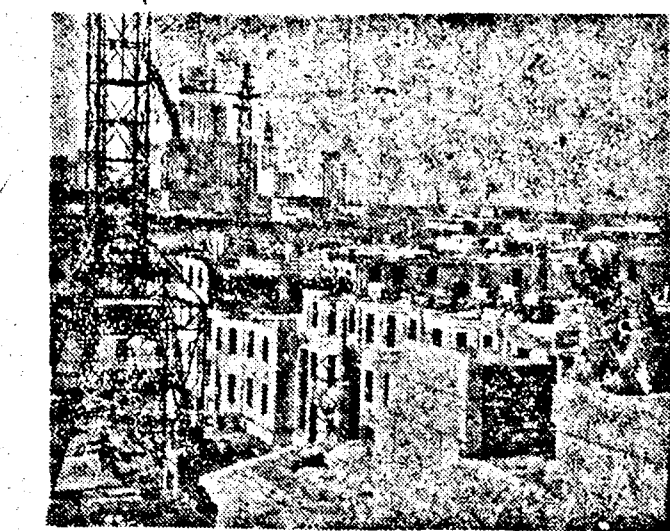
A Belga Kommunista Párt Központi Bizottságának

BRUSSZEL

A Román Munkáspárt Központi Vezetősége meleg testvéri üdvözlét küldi a Belga Kommunista Párt XI. kongresszusának.

Kívánjuk, hogy a kongresszus munkálatai hozzájáruljanak a párt soraiknak megszilárdításához és a munkássztyálj akcióegységének megteremtéséhez, s segítsék elő a társadalmi haladásért és nemzeti függetlenségért, valamint Nyugat-Németország felfegyverzése ellen és a békéért és a népek közti meggyőzésért folyó hazafias mozgalom széleskörű kibontakozását a munkássztyálj vezetésével.

A ROMÁN MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI VEZETŐSÉGE

erdőkben 100.000 személy számára kell nyaralót építeni.

A második főterv alapja a lakásépítés.

Moszkva növekszik és egyidejűleg növekszenek a dolgozók igényei is. Hozzájárul ehhez, hogy még igen sok család él szűk lakásokban, régi házakban. A moszkvai szovjet évente többszáz millió rubelt költ a házak karbantartására, de a régi,

előző éveiben, vagy csaknem annyit, mint amennyit 1917-ig Moszkvában összesen építettek.

Moszkvában más a háború előtt új, széles főutakat és új, nagy tereket létesítettek, a görbe, régi utcákat pedig kiegyenesítették. A város tere áttekinthetővé vált.

De a város közlekedési útjainak újépítése még nem zárult le. Még az olyan pompás utcákban is, mint a Gorkij-ut

Elenjárd levelezők írják

A kitüntetés fokozott munkalendületre ösztönöz

Oránmel vettem tudomásul azt, hogy a nemrég lezajlott levelezői verseny során az Elenjárd levelezők közé kerültem. Ez a kitüntetés fokozott munkalendületre ösztönöz.

Mindössze néhány hónap telt el azóta, hogy a „Vörös Lobogó” levelezőjévé váltam, s ezúttal is örömmel és bizseregéssel tölti el a tudat, hogy már tevékenységem elején munkámat jónak minősítették.

Ezúttal is köszönöm a szerkesztőség elismerését és kötelezettséget vállalok, hogy a jövőben is rendszeresen megírom a szerkesztőségnek mindazokat az eredményeket, amelyek rajonunk dolgozói megvalósítanak a szocializmus építésének sikere érdekében. Vállalom ugyanakkor azt is, hogy levelezéimben, pártunk tanítása szerint, rámutatok a különböző tevékenységi ágakban még megmutatózó hibákra, hiányosságokra. Azt is elhatároztam, hogy új levelezőket is szervezek a „Vörös Lobogó” számára.

Bogdán Gábor,
Nagygyűmölös

A munka elismerése

Már néhány éve levelezője vagyok a „Vörös Lobogó”-nak. Ebben az esztendőben, különösen a nyári hónapokban, bizony egy kissé elhanyagoltam ezt a munkát. Az 50. mezőgazdasági munkatörvények alkalmával azonban újra rendszeresen levelezői tevékenységbe kezdtem. Erre a nagy-személyi rajoni levelezők verseny-felhívása ösztönözött.

Nemrég örömmel értesültem arról, hogy a versenyben az Elenjárd levelezők közé küzdöttem fel magamat. Munkám elismerése arra ösztönöz, hogy továbbra is rendszeresen tájékozódjak a szerkesztőség, egyrészt szövegkezelő, — a kisjendi „Proletariát” szövegkezelő — dolgozóinak munkájáról és a hiányosságokról, másrészt pedig közölgök és a rajon dolgozó parasztjainak a bánsági természetű folytatott harcának sikereiről. A jövőben különösen arra töreksem, hogy még alaposabban megismerkedjek és még több, valószínűleg pontosabb adatokkal ellátott leveleket írjak a szerkesztőségnek.

Mindrici Terézia,
Kisjén.

Közlemény

Az aradi filharmonikus zenekar szombat, december 11-én este 8 órakor tartja a Kulturpalotában X. szimfónikus hangversenyt. Műsor: Beethoven-Simányi. 1. A Fidelio opera nyitánya. 2. IV-ik G-dúr hangverseny zongorára és zenekarra. 3. VII-ik A-dúr szimfónia. Vezényel Popa Mircea, a Temesvári Állami Filharmonia karmagya, zongorázó: József Halmos György (Kölcsvár), a Román Népköztársaság érdemes művésze.

Nyikolaj Alekszejevics Nyekraszov

Százharminchárom évvel ezelőtt, 1821. december 10-én született Nyekraszov, a nagy orosz költő, aki a cári elnyomás legsötétebb korszakában, a kisenimzett parasztság mellé állt és lirájában mindig a szabadságról, az elkövetkezendő boldogabb életéről dalolt.

Apja, Alekszej Szergejevics cári kapitány volt, majd fia születése után, mint őrnagy vonult nyugdíjba.

Gresnyevó falu, ahol Nyekraszov gyermekéveit töltötte, közel fekszik az orosz költők által annyiszor megénekelte Volgához. Grófi családból származott, mégis teljes szívvel megszerette jászokpajzsait, a rongyos parasztyereket. Később, hírnév költő korában szeretettel és nagy melegséggel írt a méltóságjelző Volgaról, a szegény, kizsárolt parasztról, a fenséges orosz rónáról. Nyekraszov már gyermekkorában megszerette a nép egyszerű nyelvét, színes és bájos dalait, táncait. Egyszerű falusi asszony nevelte. Tőle tanulta a számtalan népdalt, közmondást, mesét és tőle tanulta meg tisztelni és szeretni a rabszolgában élő, tehetséges dolgozó népet.

Nyekraszov bejárta az akkori Nyugat-Európa legnevezetesebb városait, lelke mégis visszavágyott a Volga mellé, szeretett népéhez.

„En láttam Páriszt, Napolit, Nizát, Szívet mégis haza, Gresnyevóba [vágyik]...”

— írja egyik versében.

Gyermekkori emlékei a Volganyakcsákhoz fűződnek, amelyről anyja egyszerű kölleményt írt. „Al-dolt folyónak” becézi a Volgát, de leírta azt is, hogy annyi sóhaj és panaszt még nem hallott folyó, mint a Volga. Láta az elcsigázott, rongyos muzsikat, akik állatként begyógyultak a part felé a drága rakományoktól terhes hajókat. A nép sóhajai, panasza behatoltak Nyekraszov lelkébe és már gyermekkorában elhatározta, hogy népének szenteli tehetségét.

1832-ben Nyekraszovot beírták a jaroslavi gimnáziumba. Tanárai korlátolt emberek, akiknek egyetlen céljuk, hogy a cári iránti szolgát alázatra neveljék a növendékeket.

Nyekraszov gimnázista korában igen sokat olvasott. Ismerte az összes akkori irodalmi folyóiratokat, ol-

vasta a nyugati klasszikusokat és rajongóan szerette Puskin költeményeit.

Már kisdíák korában kezdett verseket írni. Epigrammákat, rövid, tanos verseket írt kegyetlen, tom-pafejú tanárairol s az üresfejű elkényeztetett urak csemetéiről.

Nem bírta a jaroslavi gimnázium nyomasztó légkörét és 1837-ben elhagyta a várost, ahol annyi szomorú élményben volt része.

Apja a pétérvári nemesi ezredbe íratta be. Katonát akart nevelni belőle, de nem sikerült. Ekkor már egy kötelező való verse volt. Ki akarta adni, de a cenzorok rosszalban fogadták a fiatal tehetséget, akimár első verseiben elégedetlen hangon írt a nép nyomoráról, a türelhetlen köz-művelődési állapotokról. Anyja kívánságára 1839-ben beiratkozott a pétérvári egyetemre magántanuló-nak. 1840-ben barátai segítségével kiadta fiatalkori verseit. „Ábrándok és hangok” címmel. Ott nehéz, nélkülözéstele év következett, de Nyekraszovot nem lörkelt meg a nehézség, mert tudta, hogy szent a cél, amelyért tollat fogott kezébe. Tudta, hogy a jövő azoké, akik sohasem hagyják cserben a szenvedő, dolgozó népet.

Nyekraszov megismerkedett a nagy forradalmi demokratával, Bjelinszkijel is, aki megszerette a fiatal költőt harcos magatartásáért, engesztelhetetlen gyűlöletéért a dolgozó nép elnyomói iránt. Nyekraszov későbbben szeretettel emlékezett meg Bjelinszkijről, tanítójáról, aki megmagyarázta neki, hogy az „erősek és jóllakottak” osztálya a dolgozó milliók véreből táplálkozik. Bjelinszkij az orosz valóság hi, realiztikus ábrázolását követelte kora íróitól, költőitől. Nyekraszov teljes mértékben megfelelt ennek a követelménynek.

Másik tanítója Gogolj volt. Nyekraszov nagyraértette a „Holt lelkek”-et, a „Revizor”-t, a „Köpeny”-t, s a mély, a realista művészet példaképeinek tartotta.

A Bjelinszkijel és Gogoljval kötött barátság pozitív hatással volt Nyekraszovra.

1845-ben írta „Az uton”, „Hazám”, „Erdős ember”, „Bölcsödal”, stb. című verseit, amelyekben a lelketlen, dőlős földesurak ellen fordult és megrázó erővel leplezte le a kizsákmányoló osztályok egyik legkegyetlenebb rétegét, az orosz kereskedőket.

Az akkori reakciós irodalmi folyóiratokban nem jelenhettek meg a demokráta költő versei. 1846 végén kezébe vette a még Puskin által alapított „Kortárs” („Szovremennik”) című folyóirat irányítását. Nagy segítségére volt Bjelinszkij és Ivan Pánajev író. Ebben az időben és különösen az 1848-as francia forradalom leverése után, csaknem lehetetlen volt fenntartani ezt a bátorhangú, demokráta szellemű folyóiratot, mert az elbeszélések, versek, cikkek nagyrésztének megjelentését a cenzúra nem engedélyezte. Nyekraszov mindent megtejt, hogy a lapot ne szüntessék be, s a demokráta érzelmi értelmiség harci orgánuma maradjon. Nyekraszov kitűnő szerkesztő volt.

Nyekraszov segítette, támogatta a fiatal tehetségeket. Ebben a folyóiratban jelentek meg Turgenyev: „Egy vadász naplója” című műve, Gercen: „Ki a bűnös?” című regénye, Bjelinszkij halhatatlan cikkei és Osztrovszkij drámái.

Nyekraszov legtöbb műve a „Ki él jól Orosz-honban?” című hősköllemény, amelyben leleplezi az akkori társadalom kizsákmányoló osztályait, s főhősnek a parasztot állítja. Az egyén boldogsága a dolgozó nép szolgálatában rejlik, — ez a kicsengése a vers utolsó sorainak.

1878. január 8-án halt meg Nyikolaj Alekszejevics Nyekraszov. Fagyos tél volt, koporsóját mégis ezek állták körül és amikor Dosztojevszkij búcsúztató beszédében azt mondta, hogy Nyekraszov, mint költő Puskin és Lermontov után következik, a tömegből kiáltások hangzottak el: „Fennebb, fennebb!”

Nyekraszov holt szerette a sötétségben tartott, de tehetséges muzsikot. Nem idealizálta a dolgozó parasztot. Meglátta műveltségét, irástudatlanságát, de tudta, hogy a jövő az elnyomott népé, amelyet fel kell készíteni a felszabadulás nagy művére. Nyekraszov figyelmre kiterjedt a városi munkásokra is, akiket egyformán elnyomtak a tőkésék, a csinovnyikok felső rétegei és az előds földesurak.

Nyekraszov egyike volt azoknak az orosz demokráta művészeknek, akik hátfaltalanul szerették a népet, bíztak boldog jövőjében és egész életüket a felszabadulásért folytatott harcnak szentelték.

Szász István.

Növekedett az előfizetők száma

A „Varga Katalin” termelőszövetkezet dolgozói közül — a pártalapszervezet politikai felvilágosító munkája eredményeképpen — egyre többen megértik az újságok rendszeres olvasásának fontosságát. Ezt bizonyítja az a tény, hogy az utóbbi időben szövetkezetünkben jelentős mértékben növekedett a különböző újságok előfizetőinek száma.

Ebben az évben a különböző központi és helyi lapokra szövetkezetünkben összesen 185-en fizettek elő. Ezek közül 28 elvtárs a „Vörös Lobogó”-t járatta. Az újságosítályok körében rendszeresen megtartott újságolvasások és a felvilágosító munka eredményeként most, az eddigi előfizetőkön kívül még 40 elvtárs fizetett elő különböző lapokra. Ezalkalommal a „Vörös Lobogó” előfizetők száma újabb hét elvtárral gyarapodott.

A felvilágosító munkát tovább folytatják annak érdekében, hogy szövetkezetünk még több dolgozója megértse a pártalapszervezet újságolvasásának fontosságát, azt, hogy az újságolvasás során gazdagíthatjuk politikai és kulturális ismereteinket.

Blidariu Izabella,
levelező.

A tanulóifjúság fegyelmezettebb magatartásáért

Tanügyi kérdéseink áldozatkész-séggel igyekeznénk megvalósítani iskolánk feladatát, — az új szocialista társadalmat építő ember politikai, szakmai nevelését.

Gh. Gheorghiu-Dej elvtárs a tanítók kongresszusán monddott beszédében a következőket jelölte meg tanügyi kérdéseink feladatát: „A népi demokratikus állam felemelő munkáját bízott a tanítóra, azt, hogy kialakítsa országunk új állampolgárát, a szocializmus építőjét, hogy új kádereket neveljen a szocialista építés számára, akik alkalmazzák tudásukat az életben a tudományt és az új technikát.”

A szocialista társadalom emberét magas kulturális és tudományos felkészültség, öntudatos fegyelme jellemzi, melynek segítségével képes napjaink feladatait megoldani.

Ehhez a magas szintű munkához hozzájárulnak tartományi iskolái is. Aradtartomány nevelésének sikeres tevékenységét bizonyítják azok a tanulmányi eredmények, amelyeket Varga Erzsébet, a 4-es számú középiskola tanulója, Priac Cornel, a textilközépiskola, Popa Stefan, a 1-es számú középiskola, Leuhardt Erzsébet, a 7-es számú középiskola, Ackermann Ferenc, a 1-es számú szakiskola tanulója és más iskolák tanulói elérték. Számos tanár érdemelte ki komoly, áldozatos munkájával tanítványaiknak és tartományunk dolgozóinak megbecsülését, mint például Gavanescu Eduard munkaademrenddel kitüntetett tanár, Nacht Libertina érdemes tanár, Turcu Octavian munkaademrenddel kitüntetett tanító, Bányász Anna munkaademrenddel kitüntetett tanító, Müller Alfréd szemléti tanító és mások.

Fegyelmezett, rendszeres munka és fejlett közösségi szellem jellemzi az aradi 11-es számú hetosztályos

iskola, a 4-es számú középiskola, a perjámosi németnyelvű iskola munkáját. Ezekben az iskolákban a lelkiismeretes és tervszerű munka a tanulók körében is meghonosodott.

Sok iskolában az IMSZ alapszervezet és pionír szervezet azzal, hogy megteremtette az iskola vezetésével való együttműködést, — amely nélkül el sem képzelhető a tanulók helyes viselkedésének kialakítása — jelentősen hozzájárult az iskolai fegyelem megteremtéséhez. Ezek között említhetjük meg az aradi 3-as számú középiskola IMSZ szervezetét is, amely egységes bírálatával foglalt állást a fegyelmezett tanulók magatartásával szemben.

Nagy jelentősége van az öntudatos fegyelem és a tanulók gyakorlati készségeinek kialakításában az aradi pionírpálya és a lippai pionírház oktató, nevelő munkájának is.

Az elmúlt napokban az RMP aradtartományi bizottsága az aradtartományi különböző foku iskolák vezetőivel munkakörműz gyűlést tartott, amelyen súlyos fegyelmi kihágások kerültek felszínre. Ez igen komoly kérdés, mert ezzel magyarázható a tanulók gyenge tanulmányi színvonalja is. Ide vezethető vissza, hogy az első negyedév végén az aradi 1-es számú középiskola IX. e) osztálya tanulóiak alig 13,3 százaléka, a mácsai VII. osztályos iskola tanulóiak 40 százaléka, az iratási magyar nyelvű iskola VII. osztályos tanulóiak pedig csak 50 százaléka kapott átmenésre minősítő osztályzatot.

A fentemlített iskolák tanulóiak fegyelmezett magatartása többnyire a tanulás és az iskolatörténetek elhanyagolásában nyilvánult meg. Előfordultak olyan esetek is, hogy a tanulók kimondottan „lóg-ak” az iskolából. Igen jellemző ez a „Refacere” élelmiszeripari iskola (igazgató Hentiu Ioan) és a 1-es számú ara-

di középiskola (igazgató Gherman Teodor) tanulóiak helytelen magatartására.

Ezzel magyarázható, hogy egyes tanulók utápisz diákjainkhoz mulattalan módszerekkel, sugással, másolással és egyéb meg nem engedett módon igyekeznek érvényesülni. Hibás ezért az illetékes iskolák vezetősége is, mert nem sikerült még máig sem olyan eljárást bevezetnie, amelyek után kiküszöbölne ezeket a fegyelmezetlenségeket.

Mind gyakrabban tapasztalhatjuk iskolánkban a közgyogyon iránt pusztított helytelen magatartást is. Egyes tanulók még ma sem értették meg azt, hogy a padoknak és az iskola bútorzatának még sok nemzedék kell szolgálnia. Ahol a vezetőség nem intézkedett kellőképpen, mint a CFR szakiskolában, az új-aradi MLHC iskola központban, ott a tanulók komoly anyagi károkat okoztak.

Ugyancsak gyakori jelenség egyes tanulók tiszteletlen és elvtársiatlan viselkedése a tanárokkal és tanuló-társikkal szemben. Ez esetet csak súlyosbíthatja, hogy ezeket a megnyilvánulásokat gyakran az osztály helyeslő nevelése követi, sőt a tiszteletlenül viselkedő diákok az osztály „hősként” ünnepli. Sajnos, az IMSZ szervezet tagjai csak ritkán leplezik le a határozott bírálatukkal az ilyen helytelen megnyilvánulásokat.

Türelmetlenül kezd válni a tanulóifjúságunk körében elterjedt kozmopolita öltözködés és viselkedés. Sajnos, sok esetben maga a tanár ad „ultramodern” öltözködésével és viselkedésével erre példát. Kevés felelősségérzetet tanúsítanak az olyan tanárok, mint Piticaru Elena, a 2-es számú középiskola tanára és Bucurescu Iuliana, a 38-as számú elemi iskola tanára. akik hivatalukhoz nem méltó öltözetben jelennek meg az iskolá-

Mindezekből arra következtethetünk, hogy a legtöbb fegyelmi kihágás azokban az iskolákban fordul elő, ahol a tantestületi tagok elhanyagolják a tanulók nevelését és ahol maga az igazgató is azon a véleményen van, hogy csak a tanítás kérdésével foglalkozni. Ezt bizonyítják az 1-es számú középiskola tantestülete értekezletének jegyzőkönyvei, amelyek arról számolnak be, hogy a rendelvek és az utasítások feldolgozásától eltekintve, az iskola nevelőtanácsa nem foglalkozott sem a tanulmányi hiányosságokkal, sem pedig a tanulók fegyelmi kihágásaival.

Minden nevelőnek tudnia kell, hogy a fegyelem kialakításában nem lehet előre meghatározott merev szabályokat felállítani. Hiszen éppen abban nyilvánul meg a pevelő rátermettség és leleményesség, hogy a tanár mindig az iskola és az osztály sajátos körülményeinek megfelelően sikeresen alkalmazza a nevelési eljárásokat.

Az iskolának a fegyelem biztosítására minden rendelkezésére álló eszközt fel kell használnia. Elsősorban a nevelő önfegyelmé, lelkiismeretes munkája és helyes magatartása olyan kifogástalan legyen, hogy az példaképül álljon minden tanuló előtt. Hogyan is szoknának a pontosságra Dron Felicia, a 11-es számú iskola tanítónőjének, Moraru Sergiu és Brasoianu Mihai, a textil-szakmai középiskola tanárainak, valamint Ludosan Elvira, a 2-es számú középiskola tanárnőnek tanulói, amikor ők maguk is rendszeresen késnek a tanítási órákról.

Nem lehet elfogadni egyes tanárok, mint Roman Mihai (1-es számú középiskola), Müllert Müller Anna (3-as számú elemi iskola), Pogár József (41-es számú elemi iskola), valamint Calugaru Ana (38-as számú elemi iskola) kifogásait, hogy a tanulók fegyelmezetlenségéért felelősek. Ezt az állást meg kell erősíteni, hogy a fegyelem helyreállításának a verés az egyetlen és a legjobban bevált „módszer”. Így Harduțiu Roman és Cosma Andrei,

Asztaliteniszezőink sikerrel szerepeltek Svédországban

Vasárnap Stockholmban megkezdődött Svédország nemzetközi asztaliteniszező bajnoksága. Az első két versenynapon a román versenyzők szép eredményeket értek el, s tovább jutottak a döntőbe és a középdöntőbe. A női egyesben Angelica Rozeanu Rosalinde Rowe-val mérkőzött. Az elődöntő során Angelica Rozeanu 3:0 arányban győzött Schlaf (Nyugat-Németország) ellen. A középdöntőben ugyancsak 3:0 arányban győzte le Diana Rowe angol versenyzőt.

Zeller Ella ugyancsak nagyszerűen szerepelt s eljutott egészen a középdöntőig. Zeller Ella az elődöntőben 3:0 arányban győzött Paulsen (Nyugat-Németország) ellen s a középdöntőben, nagy küzdelem után 3:2 arányban vereséget szenvedett Rosalinde Rowe-tól.

A női páros döntőjében Angelica Rozeanu-Zeller Ella pár mérkőzik a Rowe testvérpárral, míg a vegyes páros döntőjében Angelica Rozeanu-Haraszosi T. pár ellenfele a Diana Rowe-Jonny Leach pár lesz.

A Haraszosi (RNK)-Vogrinc (Ju-

goszlávia) férfi páros, miután legyőzte az Ogimura (Japán)-Tereba (Csehszlovák Köztársaság) párost, az Andreadis-Stipek pár ellen mérkőzik a középdöntőben.

A harmadik versenynapon a döntők lebonyolítására került sor. A női egyes döntőjében Angelica Rozeanu 3:0 arányban győzött R. Rowe ellen s ezzel megszerezte a svédországi nemzetközi asztaliteniszező verseny bajnoknője címet.

A női párosban Angelica Rozeanu-Zeller Ella pár szerezte meg a bajnokságot, miután a döntőben legyőzte a Rowe testvérpárt 3:2 arányban.

A középdöntőben a Haraszosi-Vogrinc pár vereséget szenvedett 3:1 arányban az Andreadis-Stipek pártól, akik a döntőben legyőzték a Harangozó-Dolinar párt is s ezzel megszerezték a férfi párosban a bajnokságot. A vegyes párosban az Andreadis-R. Rowe pár szerezte meg az első helyet, míg a férfi egyesben Dolinar (Jugoszlávia) végzett az első helyen.

Kalapácsvetők

Bámulatos iramban fejlődik a kalapácsvetősport. Alig van az atlétikának még egy olyan ága, amelyben ilyen gyorsasággal javulnak az eredmények.

1948-ban Németh Imre, a Magyar Népköztársaság versenyzője 56,07 méteres eredménnyel főnyerősen győzött a londoni olimpián. 1952-ben Csermák József magyar atléta, a helsinki olimpián 60,34 méteres olimpiai világsuccsal győzött Storch 58,86 méteres és Németh Imre 57,74 méteres dobásai előtt.

Legutóbb a Drezdában rendezett nemzetközi atlétikai versenyen megjelent Strandli, a világhírű norvég kalapácsvető, aki a verseny után kijelentette, hogy célja a 64 méter! S ez nemcsak a kitűnő atléta hecsevágára vall, hanem arra is, hogy a sportág legjobbjai még nagy lehetőségeket látnak ebben a sportágban.

Mihail Krivoszov szovjet Európabajnok már szerényebben nyilatkozott: „Azt hiszem, eredményeimet 1956-ban még tovább javíthatom”.

Pedig Krivoszov valójában világraszóló eredményt ért el Bernben, az ezévi atlétikai Európabajnokságon: 63 m. 34 cm-es dobásával kerek három méterrel szárnyalta túl Csarmák helsinki eredményét és új világrekorddal lett Európabajnok. S ahogy Csarmák helsinki eredménye (a 60 méteres határ túlszárnyalása), úgy ez az eredmény is új fejtetőnyit meg az atlétika eme sportágának történetében.

Már háromszor annyian dobtak 57—58 méter körül világszerte, mint 3—4 évvel ezelőtt. Eszerint nemcsak a csúcseredmény tör egyre magasabbra, de mind többen érnek el

olyan eredményt, amely jobb a londoni győztes eredményénél.

Európában hatan dobtak 60 méteren felül: Krivoszov (Szovjetunió), Nyenasev (Szovjetunió), Csarmák (Magyar Népköztársaság), Maca (Csehszlovák Köztársaság), Strandli (Norvégia) és Storch (Nyugat-Németország).

Az év legjobb dobójának Krivoszov bizonyult. A minszki születésű kiváló szovjet atléta 187 cm. magas, testsúlya csaknem 100 kiló.

— Első kísérletében a kalapácsvetésben 1950-ben került sor. Akkori legjobb eredményem 42,91 méter volt — mondotta legutóbb Berlinben.

1951-ben szárnyalta túl először az 50 méteres határt 80 cm.-el, egy évvel később már 60,51 métert dobott. 1953-ban nem tudta elérni ezt a csúcsteljesítményt, formája azonban állandósult.

Ez az atlétikai év nagy sikerekkel zárult Krivoszov számára. Nyenasev országos rekordját (60,70), Krivoszov negyszerű javította meg, negyedszer Bernben (63,34 m.). Ez az eredmény egyben új világsucc is. A kalapácsvetők közül egyébként Sztaniszlav Nyenasev a legfiatalabb: 20 éves. Csarmák 22, Strandli 29, Krivoszov pedig 25 éves. A legidősebb Storch: 41 éves.

A kalapácsvetés hazánkban is egyre népszerűbbé válik, s egyre jobbak az eredmények is. Constantin Dumitru ebben az évben új országos csúcst állított fel 57,43 méteres dobásával. Constantin Spiridon 56,90 métert dobott, Nicolae Rescanescu ezévi legjobb eredménye 56,51 méter. Rajtuk kívül ebben az évben még két atléta dobott 50 méteren felül.

közék, ha tekintélye csorbát szenved és ha az óráin a fegyelmezetlenség szinte állandó jellegű.

Ha azonban a tanító, illetve tanár alaposan ismeri a tananyagot, gondosan adja át a tanulónak, akkor sikerül felkeltenie érdeklődését és figyelmét. Az ilyen tanárnak — amellyel, hogy általános tisztelgetnek és megbecsülésnek örvend — nincsen szüksége különösebb fegyelmi intézkedésekre.

Teljesen helytelen azoknak a tanároknak a magatartása, akik a tanítási idő alatt, vagy azonkívül diákjaikkal intézkedik az ügyes-bajos, személyes ügyeiket. Ilyen eset fordult elő a gépipari középiskolában, ahol a tanárok közül egyesek tanulóikkal váltakozó kiélemezéseket, tüzfújakat, sőt háztartási munkára is befogták őket.

Elérkezett az ideje annak, hogy véglegesen állást foglaljunk az olyan tantestületi tagokkal szemben, akik méltatlan magatartásuk miatt nem érdemlik meg, hogy a tanügyben működjenek. Az olyan züllött tanárok, mint Draganel Teodor és Mehediueu Ioan, a gépipari középiskolából, valamint Sima Ioan, a CFR szakmai iskolából helytelen magatartásukkal megkérdőjelezték a tanári tekintélyt, ugyanakkor, emiatt tartományunk tantestületi tagjainak többsége félt gondolatig igyekszik azt megőrizni.

A tanulók öntudatos fegyelmeinek kialakításához és megszilárdításához nagymértékben hozzájárul az iskola tantestületi tanácsának a kérdésre vonatkozó egységes állásfoglalása. Sajnos azonban még mindig tapasztalható, hogy a tantestületi tanács értekezletein elhangzott vélemények nem minden esetben hozhatók közös nevezőre. Egyes tantestületi tagok véleménye szerint ugyanis „a verés nem éri” és ezért meg ma is használják a polgári-földesúri rendszerű örökös kegyetlen „nevelési eljárás”. Ezt az állást meg kell erősíteni, hogy a fegyelem helyreállításának a verés az egyetlen és a legjobban bevált „módszer”. Így Harduțiu Roman és Cosma Andrei,

a CFR szakmai iskola tanárai, valamint Tataru Gheorghe, a 2-es számú szakmai iskola tanára, minden fegyelmi kérdést testi fenytéssel oldanak meg.

Az öntudatos fegyelem kialakítását éppen úgy veszélyezteti az előbbi eljárás elterjedése is a liberalizmus, ami abban nyilvánul meg, hogy egyes tanárok ahelyett, hogy kipróbált módszerek és intézkedések segítségével igyekeznének helyes irányba terelni ifjúságunk nevelését, semmit sem tesznek. Az olyan tanárokat, akik előtt csak az a cél lebeg, hogy tanulványaik „jó embernek” tantsák, joggal nevezi Makarenko „pedagógiai bestiáknak”. Ugyanakkor Makarenko ezzel azt is kifejezésre juttatja, hogy az ilyen lelkiismeretlen emberek méltatlanok ifjúságunk nevelésére. E hibás „elmélet” gyökere abban rejlik, hogy egyes tanárok helytelenül értelmezik az 1948. évi tanügyi reform óta bevezetett széleskörű iskolai demokráciát.

Az iskolai demokráciának leglényegesebb feltétele a tantestületi tagok, valamint a tanulók fegyelme. A széleskörű iskolai demokrácia elsősorban jól meghatározott és helyesen alkalmazott rendszabályokat követel azért, hogy a kisebbségben lévő, fegyelmezetlen csoport ne akadályozhassa ifjúságunk nagy többségét, amely komoly tanulással készül hivatására.

Az RMP aradtartományi bizottsága által szervezett munkakörműz értekezlet felszínre hozta azokat a hibákat, amelyeket az iskolai IMSZ- és pionír-szervezetek, a tanulóifjúság öntudatos fegyelmeire történő nevelésében elkövettek.

Megállapítható, hogy sok aradvárosi, valamint tartományi iskolában az iskola, valamint az IMSZ- és pionír-szervezetek közötti együttműködés még mindig laza, egyes IMSZ-szervezetek nem támogatják kellőképpen a tanárokat.

Bizonyos szakadást mutatkozik azokban az iskolákban, ahol az igazgatóság nem értékeli kellőképpen azt

szegélytől megilylivá válik, és

„Nem akarjuk, hogy ismét náci-tábornokok döntsenek a német nép sorsa felett”

A Demokratikus Németország Nemzeti Frontjának nyilatkozata

BERLIN. (Agerpres.) — Az ADN jelenti:

A demokratikus Németország Nemzeti Frontja Országos Tanácsának Elnöksége december 6-án Berlinben rendkívüli bővített ülésen vitatta meg a moszkvai értekezlet eredményeit. Lothar Bolz beszámolója után Otto Grotewohl miniszterelnök szólt fel, aki az értekezleten résztvevő német küldötteket vezette.

Grotewohl hangsúlyozta, hogy a moszkvai nyilatkozat aláírásával a Német Demokratikus Köztársaság felpőst tett előre Németország boldog jövője felé. Ez a lépés belpolitikai téren el kell vezetnie a németek közti egyezmény megvalósításához, külpolitikai téren pedig — a jószomszédi és baráti kapcsolatok létrehozásához minden egyes néppel. Ez a lépés nemcsak Németország érdekében felel meg, hanem valamennyi nép érdekében is.

Az ülésen felszólalt még Wilhelm Elfes, München-Gladbach volt főpolgármestere, Neve professor, a berlini Humboldt egyetem rektora és mások.

Az elnökség végül egyhangúlag nyilatkozatot hagyott jóvá, amely a többi között így hangzik:

Az európai béke és biztonság kérdésével foglalkozó értekezlet nyilatkozata mindenben megfelel a német nép létezésének. A Német Demokratikus Köztársaság küldöttsége a nyilatkozat aláírásával nemzeti kötelességének tett eleget.

A párisi egyezmények elmélyítik Németország és Európa kettészakadását, a háborús előkészületek központjává változtatják Nyugat-Németországot és halálos veszéllyel fenyegetik népünk és a többi európai nép békés fejlődését.

A német nép azonban nem akarja, hogy a párisi katonai paktumok ratifikálásának következményeként ismét a náci mánások és tábornokok döntsének a német nemzet sorsáról.

A német nép nem akarja, hogy a párisi katonai paktumok következményeként Nyugat-Németország háborús tüzfészékké váljék. A német nép azt akarja, hogy hazája egységes helyreállításának érdekében kölcsönös megértés és közeledés jöjjön létre Németország két része között.

A német nép — hangzik a továbbiakban a nyilatkozat — békét akar, a békés fejlődés útján kíván halad-

ni, az európai kollektív biztonság körülményei közepette.

Ezt az utat jelölte ki a moszkvai értekezlet és a népek szilárd elhatározása, hogy ezen az úton haladjanak a végső győzelemig. A népek nem hagyják magukat megfélemlíteni az amerikai „erőfölény politikától”.

A Német Demokratikus Köztársaság lakossága nem fogja tűrni, hogy bárki is veszélyeztesse békés, demokratikus fejlődését és szembeszáll bármilyen veszéllyel.

Ha a nyugatnémetországi és nyugat-európai agresszív erő a néptömegek figyelmeztetésére ellenére is ratifikálja a párisi katonai egyezményeket, akkor a Német Demokratikus Köztársaság lakossága erőteljesen kifejezésre juttatja azt az akaratát, hogy megvédje hazáját.

A nyilatkozat végül hangsúlyozza, hogy minden német előtt a legnagyobb fontosságú nemzeti feladat áll, nevezetesen az, hogy — megakadályozza a párisi katonai egyezmények ratifikálását, ne törje Nyugat-Németország felfegyverzését s egyezmény útján vivja ki, hogy 1955-ben szabad választásokat tartsanak egész Németországban.

Atomszövetség alakult Nyugat-Németországban

BERLIN. (Agerpres.) A TASZSZ jelenti.

Mint az Associated Press hírügynökség december 6-án jelentette, a nyugatnémetországi konszernnek atomszövetséget alakítottak, amelyben 16 nyugatnémet nagyvállalat vesz részt. Az atomszövetség alapítókéje 1,6 millió márka, elnöke pedig Betzkes bankár, a düsseldorfi Industriekreditbank A. G. főosztályvezetője. Betzkes és bankja révén a szövetséget szoros szálak fűzik az amerikai tőkéhez. Az Industriekreditbank A. G. oszloja el ugyanis a nyugatnémet nehéziparba fektetett amerikai tőkét.

A hírügynökség szerint az amerikai konszernnek a pénzügyi eszközökön kívül a nyugatnémet atomszövetség rendelkezésére bocsátja az atomkutatók terén szerzett tapasztalatait és eredményeit. A párisi egyezmények ratifikálása után nyomokban hozzákezdnek egy atomtelep építéséhez.

Tüntetések a karlsruhei bíróság épülete előtt

KARLSRUHE. (Agerpres.) — Az ADN jelenti:

December 7-én, a rendőrkordonnal körülvett karlsruhei Alkotmánybíróság épülete előtt tiltakozó tüntetést rendeztek a német hazafiak s követelték a karlsruhei bírósági komédia megszüntetését. A karlsruhei központi piacon hasonló tiltakozó gyűlést tartottak. Erős rendőrségek megpróbálták szétoszlatni a tüntetőket és sokat közülük letartóztattak. December 7-én újabb küldöttségek érkeztek Karlsruheba, hogy az Alkotmánybíróságnál tiltakozzanak a kommunista párt betiltásáért megrendezett per ellen. A rendőrség azonban megtiltotta a küldöttségeknek, hogy belépjenek a tárgyalóterembe.

Mendés-France teljhatalmat adott az USA-nak Dél-Vietnámban

NEWYORK. (Agerpres.) — Az „United States News and World Report” folyóirat párisi tudósítója szerint Mendés-France miniszterelnök az USA-ban tett legutóbbi útja alkalmából Amerika kormányköreivel megálapodást kötött, amelynek értelmében az USA teljhatalmat kapott Dél-Vietnámban.

A tudósító szerint az alku alapján „az USA Franciaországtól átveszi a főfelelősséget az Indokínában folytatott politikáért”. A fontos politikai döntéseket Páris, vagy az indokínai francia katonai parancsnok helyett ezután az USA, vagy saigoni különleges megbízottja, Collins tábornok fogja jóváhagyni.

Francia hivatalos körök megállapítják, hogy Mendés-France ilyenformán elhárította magától a felelősséget Indokínáért.

Január elsejétől kezdve — írja a tudósító — az USA a franciák közvetítése nélkül, közvetlenül segítséget nyújt a saigoni kormánynak. Az amerikai tisztek Collins tábornok irányításával a jövő hónapban megkezdik a vietnámi csapatok kiképzését.

Éles támadások az angol kormány háborús politikája ellen az alsóházban

LONDON. (Agerpres.) A TASZSZ közli:

Az angol alsóház december 6-i ülésén Noel-Baker laburista képviselő ellenzék nevében módosító javaslatot terjesztett elő az alsóház válaszfeliratí vitája során. A módosító javaslat kifejezi az ellenzék elégedetlenségét a háborús politikával szemben, hogy „az alsóháznak a tömegpusztító fegyverekre vonatkozólag hozott április 5-i határozata ellenére, a kormány nem adta tanujelét annak, hogy felismerle volna, mennyire sürgős megtalálni a módját az emberiség ettől való megóvásának”. Tudvalevő, hogy a határozat kimondta annak szükségességét, hogy tárgyalásokat folytassanak a tömegpusztító fegyverek betiltása érdekében.

Amint a Press Association hírügynökség közli, Noel-Baker a következőket mondta: „A kormány ugyanis semmit sem tett a megbízhatóság teljesítésére. A jelek szerint a kormány lebecsüli a határozat fontosságát. Milyen kezdeményezést fog tenni a tanúsított a kormány, hogy legmagasabb síkon tárgyalások kezdődjenek? Javasolta-e, hogy értekezletet hívjanak össze az államok vezetőinek részvételével, ahogyan azt az alsóház kívánta? Intézkedett-e a miniszterelnök Eisenhowerhez, vagy Malenkovichez valamely üzenet a leszerelésre vonatkozólag? Megvitatta-e ezt a kérdést Mendés-France-al? Eden külügyminiszter ez év április óta beszélt-e egyetlenegyszer is a leszerelésről? Vagy a honvédelmi miniszter, a pénzügyminiszter, vagy a belügyminiszter, akiket ez a kérdés közvetlenül érdekelt? Ilyen körülmények között még sok évig nem számíthatunk a leszerelési megegyezés létrejöttére”.

Befejezésül Noel-Baker ezt mondta: „A mi nemzedékünknek véget kell vetnie a fegyverkezési hajszának, mert különben a fegyverkezési hajszát vet véget nekünk”. A vita során Yates laburista —, akit kizártak a párt parlamenti csoportjából, mert a párisi szerződés ellen szavazott — követelte, hogy haladéktalanul kezdjen tárgyalásokat a Szovjetunióval. Yates hangsúlyozta, hogy Churchill woodfordi beszéde még feszültebb tette a légkört és szigorúan megvárta Montgomery marsallt az atomháborút dicsőítő beszéde után.

Attlee, aki az ellenzék nevében lezárta a vitát, azt állította, hogy a londoni és párisi egyezmények ratifikálásával kapcsolatos tárgyalások nem lesznek kihatással a nemzetközi feszültség enyhülésére irányuló legmagasabb siku tárgyalásokra.

Attlee ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a trónbeszéd egy szóval sem emlékszik meg a legfontosabb kérdésekről, az atomfegyver kérdéseiről. Attlee kijelentette: „Súlyos érvek szólnak amellett, hogy szorosabb kapcsolatot kell létesítenünk kormányunk és a Szovjetunió között”. Ugyanakkor, eljött az ideje, hogy lépéseket tegyünk a tekintetben...”

Eden külügyminiszter, aki a kormány nevében beszélt, azt állította, hogy a londoni és párisi egyezmények 2-3 hónapon belül ratifikálni fogják és csak akkor kerülhet sor tárgyalásokra.

Az ellenzék módosító javaslatát szavazás alá bocsátották és jelentéktelen szavazattöbbséggel (300 szavazattal 267 ellenében) elutasították.

nepség rendezőbizottságának elnöke egészségi állapotára való tekintettel nem utazhatott Párisba s így kabinetfőnöke, Roselli helyettesítette.

A diszgyűlés a szovjet és a francia himnusz hangjai mellett vette kezdetét. Weill-Halle professzor rövid bevezető szavai után Petit tábornok szónokolt a bizottsággal a Szovjetunióban járt a francia-szovjet szövetségi szerződés aláírása végett.

A diszgyűlést műsoros előadás követte. A párisi Nagy Opera és más fővárosi színházak művészei Muszorgszkij, Csajkovszkij, Prokofjev, valamint francia zeneszerzők műveiből adtak elő.

Az európai békeért és a kollektív biztonságért (A vezércikk folytatása.)

A moszkvai értekezlet résztvevői teljesen csatlakoztak azokhoz az elvekhez, amelyeket az „európai” kollektív biztonsági szerződés” szovjet kormány által benyújtott tervezete fogalmazott meg s felhívta az összes európai államokat: közösen vizsgálják meg az említett javaslatokat, mert ezek megfelelnek az európai tartós béke biztosítása követelményeinek. A résztvevők kijelentették, hogy hajlandók megvizsgálni bármilyen más, erről a kérdéssel szülő javaslatot is az európai kollektív biztonsági szerződés olyan tervezeténél kidolgozása céljából, amely elfogadható lenne valamennyi érdekelt állam számára. Csakis az európai államok közös erőfeszítései teremthetik meg a szilárd és tartós európai béke alapját.

Ha pedig a dolgok az agresszív német militarizmus helyreállítására hajlanak, az európai államok közötti béke és biztonság veszélybe kerül. A katonai légierők és más fegyveres eszközök, a többi európai állam elkerülhetetlenül kénytelen lesz határozott intézkedéseket tenni, hogy a nyugati hatalmak katonai tömbjének agresszív erővel szembeállítását saját egyesült erejüket, megvédjék népek békés munkáját, biztosítsák országok határait és területüket sérthetlenségét s gondoskodjanak az esetleges agresszió elleni védekezésről. Hogy megsemmisítő visszautás-

szólalásokkal minden támadásra, háború kibontakozására, a demokratikus európai népek békés életének megzavarására irányuló kísérlet.

A demokratikus tábor országainak a béke és az általános biztonság megőrzését célzó politikája, valamint a moszkvai értekezlet által előirányzott intézkedések megfelelően az összes bekeszerető népek érdekében. Kétségtelen, hogy helyeselni fogja őket mindenki, akinek drága az európai béke és biztonság ügye. Ez a politika és ezek az intézkedések a bekeszerető erők további hatalmasabb tömörülését szolgálják a békeért és a biztonságot kívó harcban.

A párisi egyezmények ellen indított harc döntő szakaszba fordult. A kommunista és a munkáspártok, a népek érdekeinek legkövetkezetesebb harcosai, a béke ügyéhez való legfontosabb hozzájárulásnak, hatalmak, mozgósító jelentőségű okmányok tekintik a moszkvai értekezlet nyilatkozatát. Abban látják legfőbb feladatukat, hogy hazájuk lakosságának minden rétegéhez eljuttassák ezt a nyilatkozatot s döntő önállósító harcot, tevékeny akciókra mozgósítsák a néptömegeket, az összes bekeszerető erőket a párisi egyezmények ratifikálása, a német militarizmus feltámasztása ellen.

El lehet és el is kell harítani a párisi egyezményekben rejlő s a népek békéjét és biztonságát fenyegető súlyos veszedelem!

22 hét filmjei

„DOZSA GYORGY” mozi: december 12-ig: Rejtélyes levél. Pótműsor: Csapj az asztalra. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

Naponta 11 órakor matiné.

„NICOI AE BALCESCU” mozi: december 12-ig: Szeptembertűz. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„HERBAK JÁNOS” mozi: december 12-ig: A vér titka. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„L. CARAGIALE” mozi: december 12-ig: A dicsőség útja. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor.

„II IDOK” mozi: december 12-ig: 1. Román aktuális híradó. 2. Hivatali vendég. 3. Rindarok. 4. Szovjet tornászok. Előadások 3 órától folytatódóan.

„SOLIDARITATEA” mozi (Gáj): december 14-ig: A revizor. Előadások: hétköznap 7 órakor, vasárnap 3, 5 és 7 órakor.

„MAXIM GORKIJ” mozi (Mikela): december 14-ig: Házasság hozományával. Előadások: este 7 órakor, vasárnap: 3, 5 és 7 órakor.

„ILIE PINTILIE” CFR mozi (Mosszci-telep): Hamupipőke. Előadások: hétköznap este 6 órakor, vasárnap: 2, 4 és 6 órakor.

„AZ ARADI ALLAMI SZÍNHÁZ” műsora: Szombaton, december 11-én este 7,30 órakor: Szajók. (Gátele.) Vasárnap, december 12-én délután 4 órakor: Lapzárt (Ultima ora), este 7,30 órakor: „Tre crai dela rasarii”. Conul Leonida fața cu reacțiunea.

Francia politikusok szembeszállnak a párisi egyezményekkel

PARIS. (Agerpres.) — A párisi egyezmények ratifikálásának küszöbön álló parlamenti vitája előtt Franciaországban egyre növekszik a Nyugat-Németország felfegyverzése elleni mozgalom.

Mint a „l'Humanité” jelenti, a nemzetgyűlés jobboldali képviselőinek egy csoportja is állást foglalt a párisi egyezmények ratifikálása ellen és a német kérdésben azonnali tárgyalások megkezdését követeli a Szovjetunióval.

A merlebach szénbánya dolgozóinak szakszervezete levélben szólította fel a képviselőket arra, hogy szavazzanak a londoni és párisi egyezmények ratifikálása ellen, követeljék

a német kérdés békés rendezését négyhatalmi értekezleten és foglaljanak állást az általános leszerelés mellett. Thiriet és Peltre képviselők válaszként kijelentették, hogy mindenben egyetértenek a szakszervezet álláspontjával és ezt a parlamentben is támogatni fogják.

Savale radikális képviselő fogadta Seine Inferieure-megye békéharcbizottságának küldöttségét s ez alkalommal kijelentette, hogy véleménye szerint az idő a Németország militarizálását szolgáló tervek ellen dolgozik. Savale ugyanakkor kidomborította a hírhedt amerikai és angol „garanciák” csalóka jellegét.

Boisde volt gaullista képviselő ki-

jelentette, hogy ellenzi Németország felfegyverzését. Hasonló nyilatkozatot tett Bechard szocialista képviselő, Pellence, a Köztársasági Tanács tagja és mások.

Mint a „l'Humanité” jelenti, december 5-én 17 megyében a lakosság nagygyűléseken tiltakozott a bonni köztársaság militarizálása ellen. A lyoni gyűlésen Pierre Cot kijelentette, hogy a helyzet nagyon komolyra fordult. A ratifikálással kapcsolatos vita megkezdéséig még hátralévő 15 nap döntő fontosságú a béke szempontjából. Alaposan ki kell használnunk ezt a 15 napot, fáradság nélkül kell dolgoznunk a béke érdekében.

Mint a „l'Humanité” jelenti, december 5-én 17 megyében a lakosság nagygyűléseken tiltakozott a bonni köztársaság militarizálása ellen. A lyoni gyűlésen Pierre Cot kijelentette, hogy a helyzet nagyon komolyra fordult. A ratifikálással kapcsolatos vita megkezdéséig még hátralévő 15 nap döntő fontosságú a béke szempontjából. Alaposan ki kell használnunk ezt a 15 napot, fáradság nélkül kell dolgoznunk a béke érdekében.

vitáltott kérdések Svájci népet is közelről érintik. „A háború megakadályozására irányuló törekvések mindenkor utat kell találnia a megegyezéshez. Európa minden kormányának kötelessége, hogy megteremtse a lehetőségeket a béke biztosítására” — írja befejezésül cikkében a „Contacts”.

Svájcban lapot alapítottak a német felfegyverzés elleni harc újraközlésére

GENF. (Agerpres.) Jean Louis Rebetez haladószelem svájci újságíró több újságíró és értelmiségi közreműködésével nemrégiben megalapította a „Contacts” című új lapot, amely a német fegyverkezés kérdésével foglalkozik. A lap egyik legutóbbi számának

„Tárgyaljunk” című cikke méltatja az európai béke és biztonság kérdésének megvitatására összehívott moszkvai értekezlet jelentőségét.

A cikkirő véleménye szerint a svájci kormánynak el kellett volna fogadnia a meghívást a moszkvai értekezletre, minthogy az ott meg-

valtozott kérdések Svájci népet is közelről érintik. „A háború megakadályozására irányuló törekvések mindenkor utat kell találnia a megegyezéshez. Európa minden kormányának kötelessége, hogy megteremtse a lehetőségeket a béke biztosítására” — írja befejezésül cikkében a „Contacts”.

Az egyik főmunka ifjúságunkat így szólított: „Adenauernek tudnia kell, hogy az ifjúság ellenzi a felfegyverzést. Ha a szocialdemokrata párt jóváhagyja a sorozási törvényt, ugyanugy viseli ezért a felelősséget, mint Adenauer. A szocialdemokrata pártnak aktív, harcos pártnak kell lennie. Parlamenten kívüli akciókra kell mozgósítania a lakosságot.”

Ifjúsági tiltakozógyűlés Bremerhavenben a katonai szolgálat ellen

BREMERHAVEN. (Agerpres.) — Az ADN hírügynökség jelenti: Bremerhavenben gyűlést zajlott le, amelyen több mint 300 hadköteles ifjú tiltakozott a katonai sorozások ellen. Az ülésen felszólalt 17 ifjú kijelentette, hogy nem akar az agresszív német hadseregben katonai szolgálatot teljesíteni. A bremerhaveni hajógyárak munkásai, tanoncai

és tisztviselői a sorozások elleni mozgalom fokozására szólították a város ifjait. Amikor a szocialdemokrata párt parlamenti csoportjának egyik képviselője arról akarta meggyőzni a jelenlévőket, hogy a lakosság tiltakozó akciói nem vezetnek eredményre, beszédét több ízben is közbeiktatásokkal szakították meg.

A Labor, az Egyesült Államok vasutas szakszervezetének lapja nemrég közölt egy karikatúrát, a farmerek ezen nagybuzgóján etetnek egy tehent, a Wall Street spekulánsai pedig még nagyobb buzgalommal fejk belőle a dollárokat. Ez a tén az Egyesült Államok mezőgazdaságának a jelképe.

Ugyanez a lap szeptember 18-án így írt: „Ki nyert, amikor a farmer veszt? 1953 óta, amikor a mostani kormány elfoglalta hivatalát a Benson került a földművelésügyi minisztérium élére, a farmerek jövedelme jelentősen csökkent... Amit a farmerek elvesztettek, azt a ráadásokkal együtt a mezőgazdasági termékeket feldolgozó és értékesítő vállalatok vették zsebre. Benson nem a fogyasztó és a farmer érdekelté küzd, Benson az egyre jövedelmezőbbé váló élelmiszeripari társaságoknak dolgozik”.

Ami igaz, az igaz. Mostanában, amikor az Egyesült Államok kormánykörüli azon fáradoznak, hogy amennyire lehetséges, magas színvonalon tartsák az élelmiszeripari vállalatok amúgy is mesés profitját, különösen éles fényben mutatkoznak a kapitalizmus végsőig kielezett eltelmondásai.

Az idei jó termésalkalosság nagyon megriasztották a földespekulánsokat és az efféle üzletembereket, akik kifosztják a farmereket, hogy vastagra tömhessek zsebüket. A burzsoa sajtó napról-napra úgy sopánkodik a mezőgazdasági termékek „földselegeiről”, mintha nagy elemi csapásról volna szó. Ellenben

POLITIKAI JEGYZETEK

Miért tekintik „csapásnak” a jó termést az Egyesült Államokban?

lelkendezve hirdeti, hogy tavaly óta 208 millió bushellel csökkent a buza-termés, mert a statisztikai mutatószámoknak ez a javulása az amerikai piacokon rögtön kedvezően hatott a buza árfolyamára. A csikárgói piacon ez év novemberében 17 centtel többet adtak egy bushel buzáért, mint ez év júliusában. (Az emelkedés körülbelül 8 százalékos).

Mint ismeretes, az Egyesült Államokban már évek óta súlyos agrárválság dúl; a mezőgazdasági termékek jelentős része értékesíthetetlen; a gabona, a gyapot, a tejtermékek, stb. „földselegei” még a hivatalos szervek szerint is többmilliárd dollárba rúgnak. De ezek a „földselegek” korántsem azért keletkeztek, mert az amerikaiak élelmiszer-szükségletei teljesen kielégültek. Nem, ezek a „földselegek” akkor halmozódtak fel, amikor a dolgozók tízmilliárd sehog sem vergődnek zöldágra, amikor a legnagyobb nyomorban tengődnek, amikor szinte az éhhalállal küzdenek s amikor szakadatlanul növekszenek a fogyasztási cikkek kiskereskedelmi árai. Elég, ha megjegyezzük, hogy ezek az árak 1949-től mostanáig 13,9 százalékkal növekedtek.

A mezőgazdasági termékek fogyasztása a drágaság fokozódása, a munkanélküliség terjedése, a munkabérek megnyirbálása és a dolgozó társadéki mind kinosabb elnyomóról támaszkodó más tényezőket következtében tovább csökken. A fej-

kénti vajfogyasztás például az „Agricultural Situation” című bullettin adatai szerint 1953-ban a harmincas évek agrárválságának idejéhez képest több mint felével csökkent. A fejenkénti sajtt fogyasztás pedig 1953-ban 11,3 százalékkal esett, stb.

Mi okozza azt a furcsa jelenséget, hogy a mezőgazdasági termékek „földselegei” növekszenek s ugyane termékek kiskereskedelmi árai felfelé szöknek?

Az ok nagyon egyszerű: a tőkés monopóliumok maximális profitjátszaja. Ebből következik, hogy az Egyesült Államokban egy-egy mezőgazdasági termék termelésének növekedésével párhuzamosan a termék kiskereskedelmi ára is növekszik.

Az Egyesült Államok kormányköreinek a gazdasági élet militarizálására és a fegyverkezési hajszára fokozására, valamint agresszív katonai tömbök szervezésére irányuló politikája növeli a drágaságot, fokozza az egyenes és a közvetett adók okozta terheket. Természetesen ezek a jelenségek is megnehezítik a mezőgazdasági termékek értékesítését.

Az Egyesült Államok kormánykörei a vetésterület csökkentésére kényszerítik a farmereket, megsemmisítetnek mezőgazdasági termékeket, vagy úgynevezett „segítségi” formájában dömpingáron külföldi piacokat árasztanak el velük. A buza vetése-

rülete máris 30 százalékkal, a gyapoté 19,3 százalékkal csökkent. Tavaly a burgonyatermes mintegy 20 százalékkal kintagytak a földön, egy részét pedig a tengerbe dobák. Csak azért, hogy a kiskereskedelmi árak színvonalra ne szálljon alább. Könnyen érthető, hogy ez a politika tovább rontja az amerikai farmerek amúgy is nehéz helyzetét.

A farmerek jövedelme rendszere sen csökkent, gazdálkodással kapcsolatos kiadásai pedig szakadatlanul növekednek. Az amerikai farmerek jövedelme 1951-től 1953-ig 25 százalékkal csökkent. Az idén ismét 6 százalékkal csappant meg. A „Journal of Commerce” című lap nemrég közölte, hogy a farmerek jövedelme az amerikai mezőgazdasági minisztérium szakértőinek becslése szerint 1955-ben is legalább 5 százalékkal fog csökkenni. A farmerek ezrei tönkremennek, otthagynak földjüket s bezárnak a városokba. Tudjuk, hogy a farmerek 1945-től 1950-ig mintegy 500.000 farnot hagytak el. Az amerikai mezőgazdasági minisztérium számításai szerint a közeljövőben még mintegy egymillió farmerszálló hagyja el a földet.

Agrárválság folytán kialakult helyzetet illeti, tökéletesen egyetértünk az azal az egyszerű amerikai farmerrel, akinek a levelét 1954 szeptember 6-án közölte a „Capital Times” című lap. „Nálunk nincs túltermelés — írta — a farmer — nálunk elégtelen fogyasztás van. A milliósok éhesek lennének le, a milliósok pedig egyre hiznak”.

Ez a tényeg.

Jan Marek